

Arrest

nr. 303 182 van 14 maart 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 21 april 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 december 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 december 2023.

Gelet op de beschikking van 3 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en van hun advocaat A HAEGEMAN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers, verzoeker B. B. en diens echtgenote en thans verzoekster E. B., dienen beroep in tegen de beslissingen “verzoek kennelijk ongegrond” van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 16 maart 2023 waarbij hun verzoek om internationale bescherming wordt geweigerd en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd.

Bij koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd Servië aangewezen als veilig land van herkomst. Ook het recentste koninklijk besluit van 7 april 2023 duidt Servië opnieuw aan als veilig land van herkomst. Hieruit

vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoekers uit Servië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekers toe om duidelijk aan te tonen dat, in hun specifieke situatie, hun land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd. De bewijslast rust op hen.

In de bestreden beslissingen wordt door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) op uitgebreide en omstandige wijze vastgesteld dat en gemotiveerd waarom verzoekers niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kunnen worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. De Raad stelt in navolging van het CGVS vast dat verzoekers geenszins in concreto aannemelijk maken dat het hen in hun land van herkomst, met betrekking tot hun verklaarde problemen of bij eventuele problemen in de toekomst, aan nationale bescherming vanwege de Servische autoriteiten ontbreekt.

Verzoekers ontkrachten noch weerleggen de motivering in de bestreden beslissingen waar in dit verband op goede grond wordt vastgesteld en geoordeeld:

“U vreest in Servië niet te kunnen leven nadat u er beschimpt en beledigd werd door onbekenden. Uw echtgenote haar hoofddoek werd ook afgetrokken en er werd jullie gezegd dat jullie Servië moesten verlaten. U stelt dat uw belagers meenden dat u een etnische Albanees was (CGV B.(...), p. 4) en uw advocaat wijst bijkomend op uw Roma-afkomst en uw religie in dit verband (CGVS B.(...), p. 9). Daarnaast ontving u doodsb bedreigingen van onbekenden die u geld vroegen (CGVS B.(...), p. 4, 5 en 9). Wat betreft deze beide motieven dient aangestipt te worden dat u geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat u geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige problemen in Servië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Servië aanwezige autoriteiten.

Wat betreft de problemen met onbekenden die dachten dat u een Albanees was waardoor u beledigd werd en u zeiden dat u Servië diende te verlaten en de hoofddoek van uw echtgenote afrokken, richtte u zich éénmaal tot het politiekantoor van Kragujevac. Dat u daar niet geholpen, maar uitgelachen werd, betekent niet dat u geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de in Servië aanwezige autoriteiten (CGVS B.(...), p. 7). U ging immers nooit klacht indienen bij een ander commissariaat. Dat u hiervoor geen tijd meer had omdat u naar België trok, volstaat niet om uw nalatigheid te verschonen (CGVS B.(...), p. 7). Internationale bescherming kan slechts worden toegekend wanneer blijkt dat alle nationale beschermingsmodaliteiten, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men hierop eerst een beroep doet, uitgeput zijn. Bovendien hebt u het u gebrekkig ervaren politieoptreden van de politie van Kragujevac ook nooit bij andere, hogere Servische autoriteiten aangeven, u heeft immers geen bewijzen (CGVS B.(...), p. 7). Gelet dat er ook een klacht ingediend kan worden zonder dat u beschikt over stavingstukken en dat het net de bedoeling is van een klacht om uw beweringen te onderzoeken, kan deze verklaring voor uw nalaten niet weerhouden worden. Dat u beweert dat de Servische autoriteiten met de mafia zou samenwerken of allemaal zelf maffialeden zijn, is niets meer dan een losse boutade. U leidt dit trouwens louter af uit een voorval van 2001/2002 waarbij een buurvrouw van u werd vermoord. De dader van dit voorval werd nooit gevonden (CGVS B.(...), p. 7-8). Dat de dader toen niet gevonden werd, kan aan tal van redenen te wijten zijn (gebrek aan bewijs, gebrek aan getuigen, de dader die ondergedoken is of het land verlaten heeft) los van de werking/inspanningen van de autoriteiten om misdrijven op te lossen. Bovendien zijn deze feiten uit 2001/2002 allerm minst relevant om te oordelen over de werking van de Servische autoriteiten anno 2023. Het optreden van de Servische autoriteiten is sindsdien immers fel verbeterd (CGVS B.(...), p. 7-8). Uw echtgenote op haar beurt contacteerde de politie in Servië nooit voor jullie problemen. Gevraagd waarom ze dit niet deed, stelt ze dit niet te weten (CGVS E.(...), p. 4-5).

Voor de onbekenden die geld van u vroegen en u met de dood bedreigden, contacteerde u nooit de Servische politie. Nochtans bestaat de bedoeling van het indienen van een klacht er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen.

Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hertegen vanzelfsprekend niet optreden. U stelt dat u dit niet deed omdat u de vroegere behandeling door de politie beu was (CGVS B.(...), p. 8-9). Echter werd hierboven uiteengezet dat u onvoldoende stappen ondernam om alle nationale beschermingsmodaliteiten uit te putten. Dat u één keer niet verder geholpen werd in het politiekantoor van Kragujevac betekent niet dat u ten allen tijde en overal niet verder geholpen zou worden door de Servische autoriteiten. Ook uw echtgenote liet na om de Servische politie te contacteren voor de onbekenden die geld

vroegen en jullie met de dood bedreigden. Gevraagd waarom ze dit niet deed, kan ze geen antwoord geven en komt ze niet verder dan te stellen dat ze achter uw verklaringen blijft staan en er zelfs niks van kent (Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen E.(...), p. 5).” (eigen onderlijning)

Verzoekers ontkennen in hun verzoekschrift niet dat zij zich voor hun verklaarde problemen in Servië slechts eenmaal tot de Servische politie hebben gericht, een eenmalig contact met/aangifte bij de politie waarvan overigens geen enkel begin van bewijs wordt bijgebracht. Waar in het verzoekschrift op algemene wijze wordt aangevoerd dat “de politie niets wilde ondernemen om hen te beschermen”, wordt gewezen op het voorgaande, met name dat zij zich slechts éénmaal tot de politie hebben gewend, en dat hiervan geen bewijs voorligt. Verzoekers betwisten bovendien niet/nergens in hun verzoekschrift dat zij geheel hebben nagelaten om het beweerde gebrekkig ervaren optreden van de politie van Kragujevac bij andere, hogere Servische autoriteiten aan te kaarten/klagen.

Internationale bescherming kan evenwel slechts worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke en realistische van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of aannemelijk maken waarom hij geen of nagenoeg geen enkel beroep heeft gedaan op de nationale autoriteiten. Verzoekers blijven hier manifest in gebreke. Ze tonen op generlei wijze aan dat zij in hun land van herkomst geen beroep kunnen doen op nationale bescherming, laat staan dat zij alle realistische en redelijkerwijze van hen te verwachten mogelijkheden tot bescherming, met name via de voorhanden zijnde politionele en gerechtelijke mogelijkheden alsook bijvoorbeeld via andere (administratieve) instanties zoals die blijken uit de informatie vevat in het dossier, hebben uitgeput en dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hen met betrekking tot hun verklaarde problemen, daargelaten de zwaarwichtigheid ervan en het al dan niet geloofwaardig karakter ervan bij gebrek aan o.a. enig bewijs ervan, hulp en/of bescherming te verlenen.

De algemene verwijzing in het verzoekschrift naar algemene (landen)informatie omtrent de situatie van Roma in Servië is niet van aard op het voorgaande een ander licht te werpen. Een dergelijke algemene verwijzing volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

3. Uit niets blijkt dat er heden in Servië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

4. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst, Servië, in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming genieten.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 25 januari 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1770 legt de eed af en tolkt Rom

De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

Vooreerst wordt het probleem van de tolk uitgeklaard. Zowel bij hun gehoor op het CGVS als in hun verzoekschrift is sprake van een Servokroatische tolk. VzP'n stellen dat ze niet wisten dat ze een tolk Rom konden krijgen en zijn dan ook tevreden dat nu getolkt wordt door een tolk Rom.

Adv VzP stelt dat er bovenal zich een technisch-juridisch probleem stelt: er zit een 'gap' tussen het vorige, inmiddels afgelopen KB met erkenning van Servië als veilig land en het huidige KB: vorig KB liep af op 31/1/2023, nieuwe dateert pas van 7/4/2023. VzP'n werden gehoord in die tussenperiode, net als datum van de bestreden beslissingen (9 en 21 maart 2023). De procedure van 'veilig land' kon aldus niet gevolgd worden, evenmin is er een motivering dienaangaande, dus moeten deze beslissingen geannuleerd worden want de termijnen zijn anders, de gehoren verlopen volgens een andere insteek, net als de bewijslast. Bovendien refereert zij aan de tolkenproblemen: hoe konden VzP'n gedegen ondervraagd worden nu duidelijk is dat ze een tolk ROM behoeven... Op dergelijke manier is er een schending van de normale toegang tot een normale verdediging en de rechten van verdediging. Het nieuwe KB lost dit concrete probleem niet op: er was een onderbreking en dus is er het vermoeden van een contra legem-toepassing in die periode.

Ondergeschikt pleit ze ten gronde -voor het geval toch toepassing zou worden gemaakt van 'veilig land'. Ze stelt dat VzP'n een normaal leven leidden in Servië, er een eigen huis hebben maar gezien de evolutie inzake de etnische groepen zijn er meer en meer problemen. Zo werd verzoekster als moslima slachtoffer van handtastelijkheden en werd o.a. haar hoofddoek afgerukt... De politie neemt klachten inzake fundamentele zaken zoals respect voor godsdienst en beleving ervan niet ernstig. VzP'n hadden het helemaal niet slecht financieel maar zijn nu slachtoffers van slechte behandelingen en bovendien zijn ze oud, minder weerbaar en hebben ze medische problemen. Zelfs het CGVS geeft in zijn analyse 'veilig land' toe dat er nog heel wat werk is in Servië t.a.v. de Rom-gemeenschap. Adv VzP vraagt dan ook toepassing van de gewone procedure. Ze stellen niet terug te kunnen ondanks hun eigen mooie huis, -waarvan de vensters intussen kapotgeslagen zijn-, een goed pensioen ... VzP'n begrijpen het niet meer.”

4.1. De Raad benadrukt vooreerst dat het verzoek tot horen er niet toe strekt om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de betrokkene echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren, noch heeft het betoog ter terechtzitting dit tot doel. Het gaat er enkel om dat de betrokkene die daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen ter terechtzitting voor het eerst aanvoeren dat er zich een technisch-juridisch probleem stelt en hekelen dat er een 'gap' zit tussen het vorige, inmiddels afgelopen koninklijk besluit met erkenning van Servië als veilig land en het huidige koninklijk besluit. Zij stellen dat het vorig koninklijk besluit afliep op 31 januari 2023, het nieuwe pas dateert van 7 april 2023, en dat zij werden gehoord in die tussenperiode evenals dat de bestreden beslissingen in die periode werden genomen. Zij formuleren ter terechtzitting voor het eerst het bezwaar dat de procedure van 'veilig land' aldus niet kon gevolgd worden. Zij stellen dat er evenmin een motivering is dienaangaande en dat deze beslissingen dus geannuleerd moeten worden want, zo betogen zij verder, de termijnen zijn anders, de gehoren verlopen volgens een andere insteek, net als de bewijslast. Hierover maken de verzoekende partijen echter geen gewag in hun verzoekschrift. Dit betreffen dan ook nieuwe middelen en argumenten geformuleerd tegen de bestreden beslissingen.

In dit verband dient erop gewezen te worden dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). De verzoekende partijen laten ter terechtzitting na uiteen te zetten waarom zij niet reeds in hun verzoekschrift voormelde argumenten naar voren hebben gebracht. Deze voor het eerst ter

terechtstelling aangehaalde nieuwe ‘middelen’ zijn dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472).

4.2.1. Hoe dan ook stipt de Raad aan dat hij inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) over volheid van rechtsmacht beschikt. Zoals geduid in voormelde beschikking, wil dit zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto*, punten 105 – 106).

Waar de advocaat ter terechtzitting hekelt dat de verzoekende partijen werden gehoord en de bestreden beslissingen werden genomen in de periode tussen het afgelopen koninklijk besluit met erkenning van Servië als veilig land en het huidige koninklijk besluit, dient te worden opgemerkt dat voormelde beschikking van 5 december 2023 dateert. Zoals hierin geduid, werd Servië bij koninklijk besluit van 7 april 2023 opnieuw aangeduid als veilig land van herkomst. Ten tijde van voormelde beschikking stond Servië aldus in de lijst van veilige landen van herkomst.

In casu heeft de Raad in zijn beschikking van 5 december 2023 zijn voornemen kenbaar gemaakt aan de partijen om het beschermingsverzoek te beoordelen met vermelding van voormeld koninklijk besluit en geduid dat hieruit het vermoeden voortvloeit dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals *in casu* de verzoekende partijen uit Servië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt de verzoekende partijen toe om duidelijk aan te tonen dat, in hun specifieke situatie, hun land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd. De bewijslast rust op hen, zo wordt uiteengezet. Door het indienen van een vraag tot horen kregen de verzoekende partijen de mogelijkheid om hierover hun opmerkingen te formuleren en hun standpunt uiteen te zetten over zowel de feitelijke als de juridische elementen die bepalend zijn voor de uitkomst van de procedure.

4.2.2. In onderhavige zaak lieten de gegevens vervat in het rechtsplegingsdossier zulke beoordeling toe.

Vooreerst blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partijen overeenkomstig artikel 16 van Richtlijn 2013/32/EU bij het afnemen van het persoonlijk onderhoud voldoende in de gelegenheid werden gesteld om zo volledig mogelijk de tot staving van het verzoek noodzakelijke elementen aan te voeren, overeenkomstig artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet. Op 9 maart 2023 werden zij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud E. B. van 9 maart 2023 en notities van het persoonlijk onderhoud B. B. van 9 maart 2023). Tijdens dit persoonlijk onderhoud kregen zij uitvoerig de mogelijkheid om hun vluchtmotieven, vrees bij terugkeer en concrete feitelijke uitkomsten uiteen te zetten, en werd hen de kans geboden om nieuwe en/of aanvullende stukken neer te leggen. Zij hebben zich laten bijstaan door hun advocaat en er was een tolk aanwezig die het Servo-Kroatisch machtig is. De verzoekende partijen werden uitvoerig en grondig bevraagd waarbij hen zowel open als gerichte vragen werden gesteld. Alvorens het onderhoud werd beëindigd, kregen zij nogmaals de kans toevoegingen te doen. Geenszins blijkt dat de vraagstelling van de *protection officer* niet afdoende is, dan wel een onzorgvuldig onderzoek zou hebben gevoerd. De verzoekende partijen stellen ter terechtzitting dat de gehoren verlopen volgens een andere insteek, doch zij verduidelijken dit niet *in concreto*. Waar zij menen dat een nieuw koninklijk besluit dit niet oplost en het vermoeden *contra legem* werd toegepast in die periode, blijkt niet dat zij in hun mogelijkheden zijn beknot, noch tonen zij dit *in concreto* aan.

Waar de verzoekende partijen ter terechtzitting de vraag stellen hoe zij gedegen ondervraagd konden worden nu duidelijk is dat zij een tolk Rom behoeven en er een schending is “*van de normale toegang tot een normale verdediging en de rechten van verdediging*”, uiten zij slechts een verzuchting die zij niet verder uitwerken. Zij brengen geen concrete gegevens aan waaruit enig probleem inzake de vertaling of communicatie zou kunnen worden afgeleid. Zulke problemen blijken ook niet uit het administratief dossier. De verzoekende partijen gaven aan het Servo-Kroatisch voldoende te beheersen om de problemen die geleid hebben tot hun vlucht te verwoorden en hierover vragen te beantwoorden (administratief dossier, deel 7, “*verklaring betreffende procedure*” E. B. van 6 oktober 2022, punt 2 en “*verklaring betreffende procedure*” B. B. van 6 oktober 2022, punt 2). Tijdens de persoonlijke onderhouden op Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigden de verzoekende partijen de tolk goed te begrijpen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud E. B. van 9 maart 2023, p. 2 en notities van het persoonlijk onderhoud B. B. van 9 maart 2023, p. 2). Uit de notities van de persoonlijke onderhouden blijkt tevens dat de gehoren op normale wijze zijn geschied. Het volstaat dan ook niet om louter hypothetisch de vraag naar voren te schuiven of zij gedegen ondervraagd werden.

Ter terechtzitting wordt voorts gesteld dat de termijnen anders zijn. In de mate dat hiermee wordt bedoeld op de termijn van vijftien werkdagen zoals bepaald in artikel 57/6/1, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet die niet werden gerespecteerd, wijst de Raad erop dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien de in voormelde bepaling vermelde termijn van 15 werkdagen werd overschreden. Het overschrijden van die termijn heeft louter tot gevolg dat de in artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn *in casu* geen 10 dagen betreft, doch tot 30 dagen wordt verlengd. De verzoekende partijen tonen niet *in concreto* aan in welke mate zij benadeeld zijn door de toepassing van een versnelde procedure. In de mate dat de verzoekende partijen hieraan een schending van de rechten van verdediging trachten vast te knopen, slagen zij hierin niet. De termijn werd immers niet verkort. Integendeel, de langere duur van de procedure heeft als gevolg dat zij hierdoor langer bescherming genoten tegen de beweerde vervolging en over een langere tijd beschikten om hun grieven te formuleren en aanvullende stukken te verzamelen ter staving van hun relaas.

Uit de gronden van de beschikking blijkt dat rekening wordt gehouden met de door de verzoekende partijen in het kader van hun huidig verzoek om internationale bescherming aangevoerde elementen en de door hen aangeleverde informatie. Tevens worden de concrete omstandigheden in acht genomen en wordt met verwijzing naar hun verklaringen uitgebreid gemotiveerd om welke redenen hetgeen werd aangereikt niet wordt aanvaard. Het komt de verzoekende partijen toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door ter terechtzitting slechts in algemene bewoordingen aan te halen dat er zich een technisch-juridisch probleem stelt aangezien er een ‘gap’ zit tussen het vorige, inmiddels afgelopen koninklijk besluit met erkenning van Servië als veilig land en het huidige koninklijk besluit en hun kritiek hierop te steunen, gaan de verzoekende partijen voorbij aan de onderbouwde bevindingen zoals opgenomen in voormelde beschikking en slagen zij, het voorgaande in acht genomen, hierin niet.

Dit is evenmin het geval waar de verzoekende partijen ter terechtzitting aanhalen dat zij een normaal leven leiden in Servië, er een eigen huis hebben maar gezien de evolutie inzake de etnische groepen er meer en meer problemen zijn en zij toelichten dat verzoekster als moslima het slachtoffer werd van handtastelijkheden en onder andere haar hoofddoek werd afgerukt. De verzoekende partijen bouwen met hun betoog ter terechtzitting slechts voort op reeds eerder aangehaalde elementen waarover in voormelde beschikking reeds standpunt werd ingenomen. De Raad benadrukt dat internationale bescherming slechts kan worden toegekend wanneer blijkt dat alle nationale beschermingsmodaliteiten, waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat men eerst hierop een beroep doet, uitgeput zijn. In voormelde beschikking wordt vastgesteld dat de verzoekende partijen er niet in slagen dit aan te tonen. Zo wordt aangestipt dat zij zich slechts éénmaal tot de politie hebben gewend en dat hiervan geen bewijs voorligt, en dat zij niet betwisten dat zij geheel hebben nagelaten om het gebrekkig ervaren optreden van de politie van Kragujevac waarnaar zij verwijzen bij andere, hogere Servische autoriteiten aan te kaarten of aan te klagen. Uit de bestreden beslissingen en voornoemde beschikking blijkt dat de verzoekende partijen op generlei wijze aantonen dat zij in hun land van herkomst geen beroep kunnen doen op nationale bescherming, laat staan dat zij alle realistische en redelijkerwijze van hen te verwachten mogelijkheden tot bescherming, met name via de voorhanden zijnde politionele en gerechtelijke mogelijkheden alsook bijvoorbeeld via andere (administratieve) instanties zoals die blijken uit de informatie vervat in het dossier, hebben uitgeput en dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hen met betrekking tot hun verklaarde problemen, daargelaten de zwaarwichtigheid en het al dan niet geloofwaardig karakter ervan bij gebrek aan o.a. enig bewijs, hulp en/of bescherming te verlenen. Waar de verzoekende partijen ter terechtzitting de evolutie inzake de etnische groepen aanhalen en stellen dat er meer en meer problemen zijn, wordt, zoals ook in voormelde beschikking wordt geduid, nog aangestipt dat een algemene verwijzing niet volstaat om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem

of haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partijen slagen hierin niet. Deze vaststellingen worden uitgebreid toegelicht in de bestreden beslissingen en in voornoemde beschikking waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden van de verzoekende partijen en waarin hierover uitgebreid wordt gemotiveerd met verwijzingen naar hun verklaringen.

De verzoekende partijen gaan met hun betoog ter terechtzitting echter geheel voorbij aan deze pertinente vaststellingen. Zij betogen dat de politie klachten inzake fundamentele zaken zoals respect voor godsdienst en beleving ervan niet ernstig neemt, zij het financieel helemaal niet slecht hadden maar zij nu slachtoffers zijn van slechte behandelingen en bovendien oud en minder weerbaar zijn, en medische problemen hebben. Opnieuw berust de verzoekende partijen hun algemeen betoog hoe dan ook niet op meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de nationale autoriteiten te (trachten te) bekomen. Uit een eenvoudige lezing van voormelde beschikking blijkt om welke redenen de verzoekende partijen er niet in slagen een aannemelijke verklaring te bieden voor het gebrek aan handelen en ook met hun betoog ter terechtzitting slagen zij hierin geenszins. De verzoekende partijen gaan zonder meer voorbij aan de gronden van voormelde beschikking, laat staan dat zij dienstige argumenten aanreiken die hier afbreuk aan kunnen doen. Zij maken ook thans niet aannemelijk alle redelijke van hen te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput en zij kunnen met de elementen opgesomd in hun betoog dit nalaten niet verschonen. Zij verduidelijken ook niet in welke mate hun leeftijd, hun weerbaarheid en het hebben van medische problemen maken dat van hen redelijkerwijze niet kon worden verwacht dat zij een beroep deden op de Servische autoriteiten. Waar zij aangeven dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn analyse 'veilig land' zelf toegeeft dat er nog heel "*wat werk is in Servië t.a.v. de Rom-gemeenschap*", kan nog worden aangestipt dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden. Voor zover (de uitvoering van) de maatregelen niet perfect zijn, blijkt hoe dan ook niet dat ze louter theoretisch zijn. Het komt bijgevolg aan de verzoekende partijen toe om aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput, *quod non in casu* zoals blijkt uit het voorgaande. De algemene verzuchtingen die zij nog toevoegen ter terechtzitting waar zij stellen niet terug te kunnen ondanks hun eigen mooie huis, waarvan de vensters intussen kapotgeslagen zijn, en het hebben van een goed pensioen, doen niet anders denken en stellen de vaststellingen niet in een ander daglicht. Hierin slagen de verzoekende partijen evenmin door aan te geven het niet meer te begrijpen. In dit licht nodigt de Raad de raadsman van de verzoekende partijen uit verdere toelichting te geven zodat voor de verzoekende partijen meer klaarheid wordt gebracht over de zaken die zij niet begrijpen. Ook met hun betoog ter terechtzitting tonen de verzoekende partijen aldus niet *in concreto* aan en maken zij geenszins aannemelijk dat het hen, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissingen die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot de door hen verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert.

In voormelde beschikking worden aldus, na analyse van de aangeleverde gegevens en het voorhanden zijnde bronnenmateriaal, de individuele omstandigheden van de verzoekende partijen belicht. Uit het besluit van de Raad in voormelde beschikking blijkt niet dat een gebrekkig onderzoek zou zijn gevoerd. Door voormelde individuele elementen aan te halen ter terechtzitting kunnen de verzoekende partijen evenmin overtuigen van het tegendeel. De vaststelling dat de verzoekende partijen niet aantonen dat in hun geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Servië beschikbaar zou zijn, noch dat zij daartoe geen toegang zouden hebben, wordt gesteund op het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partijen, en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Servië die zich reeds in het rechtsplegingsdossier bevinden. Door ter terechtzitting aan te geven het niet eens te zijn met de analyse van de Raad en de gevolgde procedure, kunnen de verzoekende partijen de beoordeling niet ombuigen. In toepassing van artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2004/83/EG dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partijen met hun verweer ter terechtzitting niet *in concreto* aantonen welke concrete, belangwekkende elementen zij niet hebben kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht hadden kunnen werpen op het vastgestelde in voormelde beschikking (zie: HvJ 29 juni 2023, C-756/21, X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General, punt 72). De gronden van voormelde beschikking blijven dan ook overeind.

Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de rechten van verdediging werden gerespecteerd, minstens tonen de verzoekende partijen het tegendeel niet aan. Middels voormelde beschikking werd de grond meegedeeld aan de partijen waarop de Raad zijn beoordeling steunt. Zij kregen de kans een aanvullende nota neer te leggen teneinde nieuwe elementen ter kennis te brengen en/of een vraag tot horen in te dienen om kenbaar te maken dat zij het niet eens zijn met de in deze beschikking opgenomen grond. Deze mogelijkheid werd door de verzoekende partijen benut en zij hebben ter terechtzitting het woord gekregen teneinde concreet uiteen

te zetten met welke gronden in de beschikking zij het niet eens zijn en waarom. Stellen dat de procedure van 'veilig land' niet kon worden gevolgd en de rechten van verdediging worden geschonden, zoals de verzoekende partijen voorhouden ter terechtzitting, is te algemeen om afbreuk te doen aan hetgeen uiteengezet wordt in voormelde beschikking en de doorlopen procedure. Niets belette hen hun grieven kenbaar te maken ten aanzien van de vooraf meegedeelde gronden van de beschikking, hetgeen zij ter terechtzitting hebben gedaan. Derhalve hebben de verzoekende partijen de kans gehad hun standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen zodat een schending van de rechten van verdediging niet aannemelijk wordt gemaakt.

4.3. Gelet op hetgeen voorafgaat slagen de verzoekende partijen er niet in afbreuk te doen aan de gronden van voormelde beschikking. De voormelde duiding betreffende de bevoegdheid van de Raad als beroepsinstantie in acht genomen in samenhang met de gegevens vervat in het administratief dossier en de gronden van voormelde beschikking, maken zij niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen moeten worden vernietigd. De gronden van voormelde beschikking worden gesteund op de gegevens die zich reeds in het administratief dossier bevonden en de verzoekende partijen slagen er niet in aannemelijk te maken dat de Raad niet over de noodzakelijke en juridische gegevens beschikte om na het gevoerde volledig en *ex-nunc* onderzoek tot de voorliggende beoordeling van hun verzoek om internationale bescherming over te gaan. De verzoekende partijen kunnen dan ook niet worden bijgetreden in hun standpunt dat de bestreden beslissingen geannuleerd moeten worden.

5. Bijgevolg geven de verzoekende partijen geen substantiële redenen op om hun land van herkomst, Servië, in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als personen die internationale bescherming genieten in aanmerking komen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter

M. DENYS, griffier

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS